

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Şubat 2015

Sayı: 200

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İnsanca yaşama talebine devlet yasağı!
Patronlara her şey serbest, işçiye yasak!**

MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) dayatmalarına karşı, insanca yaşama koşulları talebiyle greve giden 15 bin metal işçisinin, 38 şirket 42 fabrikayı kapsayan grevi, ilk günün ardından Bakanlar Kurulu tarafından “milli güvenliği bozucu” olduğu bahanesi ile ertelendi. Erteleme, yeniden greve çıkma hakkı vermediği için aslında yasaklanma anlamına geliyor. Aynı yasak, AKP tarafından 2003’te ve 2004’te lastik ve cam, 2005’te maden ve 2014’te cam ve maden grevlerinde de toplam 7 kez uygulandı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Milli güvenlik bahanesiyle ertelenen grevlerden de anlaşıldığı gibi milli olan; kölece yaşam koşulları, binlerce işçinin maden ve inşaatlarda can kaybetmesi ve patronun kârıdır.

Grev yasağı, tüm iktidarların, başarılı olması düşünülen grevlere karşı patronlar için kullandığı bir silah. 1989-1991 yılları arasındaki ANAP hükümetleri 9 kez, ardından gelen 1992-1995 yıllarındaki DYP hükümetleri 12 kez, 2000-2003 yıllarındaki DSP'li Ecevit hükümeti de 3 kez işçi sınıfının hak mücadelesini yasakladı. 1991 Körfez Savaşı sebebiyle Akbulut'un ANAP hükümeti 130 bini aşkın işçiyi kapsayan kamu-özel tüm grevleri yasaklamıştı. Sağ veya sol, ya da kendine ne denirse densin, mücadele azmi olan işçiler karşısında hükümetler, patronların emrinde.

Patron sendikası MESS, grup sözleşme görüşmelerinde işyerlerinde ücret farkını arttıran 3 yıllık sözleşme önerdi. Birleşik Metal-İş sözleşmenin ucuz işçiliği devamlı hale getireceğini ve toplu sözleşmenin etkisiz kalacağını söyleyerek, düşük ücret alan işçilerin ücretlerinde iyileştirilme yapılmasını ve sözleşmenin 2 yıllık süre için imzalanmasını talep etti.

İşçinin direncini kıramayan patronlar, işyerlerinde grev oylaması istediler. Sendikaya üye etmedikleri, üretimde çalışmayan personeli de grev oylamasına katarak, greve hayır kararı çıkarmaya çalıştılar. Ancak en büyüklerinden başlayarak, tüm fabrikalarda greve evet kararı çıkınca, grevi göze alamayan 5 işletmenin 8 fabrikası, geri adım atarak MESS'ten ayrıldı, sendikanın önerisini kabul etti. Bu bile grevin kazanım getireceğini gösteriyordu. Bu nedenle MESS, daha greve çıkılmadan, erteleme için başvurmuştu. Hükümet de toplanmayı bile beklemeden, patronların isteğini yerine getirdi.

Metal işkolunun en büyük fabrikalarında çalışan 65 bin işçinin örgütlü olduğu Türk Metal-İş ve Çelik-İş, üç yıl geçerli sözleşmeyi, daha önce imzaladı. Bu sendika bürokratları, patronlara hemen boyun eğip işçiye mücadele olanağı bile vermedi.

Grev hakkının yasaklanması sadece metal işçilerine karşı değil, tüm işçi sınıfına karşı saldırıdır. İşçinin, üretim ve birlikten gelen gücünden doğan tek hak alma yolu hem kapatılıyor hem de genel olarak kullanılamaz hale getiriliyor.

Metal işçileri de 1976, 77, 78 ve 80 yıllarında verdiği mücadelelerle birçok kez MESS'i dize getirdi. Türkiye işçi sınıfının patronlara karşı mücadelesinde itici güç olan metal işçileri, darbenin ardından öyle hak kayıpları yaşadı ki, bugün bir metal işçisinin sosyal hakları dışında aldığı net ücret 866 lira! İşte hükümet ve MESS patronlarının birlik halinde aldığı grev yasağının asıl amacı da bu: Hak kayıpları devam etsin, kölelik düzeni sürsün.

İşçi sınıfının vereceği kararlı mücadelelerin önüne ne yasalar ne de diğer baskı yöntemleri geçemez. İş yasalara, hükümetlere kalsaydı bugün işçi sınıfının ne grev hakkı ne de örgütlenme hakkı olacaktı. Patronlar kendi aralarında rekabette bile olsa, örgütleri ve devletiyle işçi sınıfına karşı birlikler.

Bugün işçi sınıfına dayatılan kölelik koşullarının önüne geçmenin tek yolu kararlı mücadeleyi büyütme ve yasalar ne derse desin mücadeleyi sürdürmektir. Metal işçilerinin haklı mücadelesini destekliyoruz ve selamlıyoruz. (04.02.15)

Emekçinin Gündemi

Merkez Bankası üzerinden faiz kavgası ve Bank Asya'ya el konulması

Ocak ayı enflasyon rakamına göre yıllık enflasyon %1 değil, %0.4 düştüğü için (0.07'lik fark nedeniyle) Merkez Bankası, faiz indirimi yapmayacağını açıkladı.

Erdoğan, bir süredir Merkez Bankası'nın faizi indirmesini istiyor ve hakarete varan konuşmalar yapıyor. AKP ve ona yakın patron çevreleri Erdoğan'ın faiz konusunda verdiği açıklamalar, kopardığı gürültüler ve yapılan kavgaların nedeni ve "gerekçeleri" iki "düşman kardeş" cephesine göre değişiyor.

Erdoğan, her %1 faizin, "faiz lobisine" 2.5 milyar dolar ödeme anlamına geldiğini söyleyerek, yüksek faizle ekonomik büyümenin olamayacağını ileri sürüyor. Ona göre "faiz, enflasyona neden oluyor" faiz inerse enflasyon düşecek, ekonomi yeniden büyümeye geçecek. Yani sihirli anahtar, Merkez Bankası'nın elinde!

Karşı tarafta, tam tersini söyleyenler var. "Enflasyonun artışı, faizi yükseltiyor" diyenler, Merkez Bankası'nın kararıyla faiz indirilirse doların fırlayacağını, Türkiye'den büyük miktarda para çıkışı olacağını, hatta ekonominin çökeceğini ileri sürüyor.

Aslında, tarafların hiç biri doğruyu söylemiyor çünkü ekonomiye hakim değiller. Faiz düşse de yükselse de ekonominin canlanacağını, kâr patlaması yapan bankalarda yığılan paranın üretime gideceğinin garantisi yok. Çünkü ekonomi, ne Erdoğan ne

Merkez Bankası ne de hükümetin denetiminde. Ekonomi en kısa ve zahmetsiz, vurgun yapmak da dahil her tür yolla kâr peşinde koşan büyük patronların keşmekeşi içinde yalpalıyor.

Erdoğan, kendisinin kurduğu Merkez Bankası-ekonomi yönetimi sistemini eleştiriyor. Çünkü böylece ekonomik küçülmenin, rant sisteminin, enflasyonun, işsizliğin suçunu, başkasını üzerine atıyor.

AKP'nin "faiz lobisine" karşı olduğu iddiaları aslında laftan ibaret: 1975-2002 yılları arasında ödenen toplam faiz ödemesi 251 milyar dolar iken , AKP iktidarda olduğu 12 yıl içerisinde 389 milyar dolara fırladı. Yani 150 milyar dolara yakın artı bir faiz bedeli ödendi

Bugün dünyada faizin en yüksek olduğu ülke %19.99 ile Arjantin. Hindistan'da %7.75, Çin'de %5.60. ABD'de faiz oranı %0.25, Avrupa Birliği'nde %0.05. Japonya'da %0. Ancak ne ilginç ki faizin en düşük olduğu ülkeler büyümüyor, yüksek olan ülkelerde büyüme hızı daha yüksek.

Esas sorun bütün ülkelerin, uluslar arası mali sermayeye borçlu olmaları. Bu patronların bir kısmı, aynı zamanda en büyük sanayi patronları. Erdoğan, faizi indirtip patronları, paralarını, daha kazançlı olacağı için üretime

yönlendirmek istiyor. Üretimi nasıl kârlı hale getiriyor, düşük ücretle! Oysa kitlelerin satın alma gücü yükselmedikçe ekonominin büyümesi mümkün değil. Satın alma gücü artmadığında, sermaye parasını üretime yöneltmiyor.

Erdoğan, "uzmanlığını" bir avuç patron için değil, yoksulluk sınırında yaşayan 40 milyon insan, 3.5 milyon işsiz, temel ihtiyaçlarını karşılayamayan asgari ücretliler için gösterse ekonomide düzelmeye olacak.

Bugünkü kavga, Anayasa fırlatmasına neden olan kavgaya benziyor. Altında, tüm ekonomik ve siyasi sistemi tehdit eden, adım adım gelen, derin bir ekonomik kriz var.

Bank Asya'ya yapılan uygulamayı da, temelde bu çerçevede görmek gerekiyor. Bulunan bahaneyle banka yönetiminin %610'ine el konması, bankanın sermayesinin hükümetin kontrolüne alınması anlamına geliyor. Bu parayı artık istedikleri gibi kullanacaklar. Gülcülerle verilen kavganın temeli, ekonomik çıkarların hangi sermaye çevreleri arasında paylaştırılacağına ilişkindir. (04.02.2015)

İşsizlik raporumuz

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), dünyada eşitsizlik ve işsizliğin gelecek 5 yıl boyunca artacağı uyarısında bulundu. 201 milyon olan dünyadaki işsiz sayısı bu yıl 3 milyon daha artacak ve 2019 yılında işsiz sayısı 212 milyona ulaşacak.

Dünyada 15-24 yaş arası yaklaşık 74 milyon genç geçen yıl iş arayarak geçirdi ve yetişkinlere göre gençler arasındaki işsizlik, 3 kat daha fazla. ILO'ye göre Türkiye'de işsizlik bu yıl %9.2.

Bu rakamların içinde “çalışan işsizler” yani her an işsiz kalma korkusu ile güne başlayan emekçilerden bahsedilmiyor. Ayrıca sermayenin “eksik istihdam” olarak tanımladığı, yetenekleri ve bilgileri dışındaki işlerde, düşük ücret ve haklarla çalıştırılan emekçilerden de bahsedilen yok.

İşsizlikten dert yandığımızda, patronlar “çalışmak isteyen iş var” diyerek işsizleri suçluyor.

Aslında patronlar işsizliği fırsata çeviriyor. Aradığı işçide alanı dışında birçok özellik istiyor. Tek ücretle birden fazla işi yaptırmanın yolunu arıyor.

AKP hükümeti 81 ilde üniversite açmakla böbürlenirken patronlar, beyaz yakalı işlere belli başlı 10 üniversiteden yetişmişleri işe alıyor. İşe alacağı kişide üniversite şartından sonra aranılan özellikler; “tercihen çeşitli yabancı diller”, “birkaç farklı kurs ve seminerlerden alınmış belgeler”, “en az 3 yıl deneyim”, “erkek adaylarda askerliğini tamamlamış olmak”, “kadın adaylarda bekâr olmak (açıkça belirtilmese de aranılan bir durum)” ve “30 yaşını aşmamış olmak”. Bu şartları sağlayan var mı diye düşünebilirsiniz. Evet, bir şekilde bu şartları sağlayan bir kesim var. Fakat bu şartları sağlamak için belli bir ekonomik güce sahip olmak gerekiyor. Bu ekonomik gücü sağlayabilen ailelerin çocukları kolejlerde, özel dil kurslarında, ders-

hane ve özel hocaların desteği ile ODTÜ, İTÜ gibi yüksek puanlı okulları kazanabiliyor. İşe alınmak için ortalama 4 aşamadan geçen gençlerin çoğu yoksulluk sınırında veya biraz üstünde ücretle “çalışan işsiz” olarak işe başlıyor.

Bunun dışındakiler için ise iş yok! İnsanca yaşayacak ücret yok!

Dünyada en zengin 85 kişinin 3.5 milyar insana eşit geliri alıyor. Bu paraları üretime, istihdama dönüştürmektense, sincaplar gibi bir kenara saklıyor ya da emeksiz para kazanma yollarında kullanıyorlar.

Türkiye ve dünyada işsizlik işte bu durumda. İş bulabilmek ve bulduğun işte kalıcı olabilmek için bile ekonomik gücünün olması gerekli.

Kaynak bölüşümü bu şekilde devam ettikçe de insanlık için yeterli olmayacak. İnsanca yaşamak hepimizin hakkı. (01.02.2015)

Cizre'de 90'lı yıllardan baskı yasalarına

6-7 Ekim Kobani eylemleri sırasında, 27 Aralık'ta ve sonrasında, özellikle Cizre'de, dinci bir örgütken, Erdoğan'ın desteğiyle partileşen Hüda-PAR'ın dahil olduğu çatışmalarda, çocuklar dahil onlarca insan öldürüldü ve hiç biri aydınlatılmadı.

Neredeyse 2 aydan fazla süre boyunca dükkanlar kapalı kaldı, çocuklar okula gidemedi, akşam sokağa çıkılmıyor ve çocuklar da dahil insanlar, polis kurşunuyla öldürüldü. Polis olayları tekrar tekrar kışkırtı.

Utanmadan polisi savunan başbakan, Cizre'deki olayları her zamanki gibi “paralel” yapıya

bağladı. Tıpkı önceden “Ergenekon”, daha sonra “Gezicilere” bağlandığı gibi.

Böylece AKP, çözüm sürecini önemsemeyen, Cizre'yi bahane edip tüm Türkiye için ikinci “iç güvenlik” baskı yasalarına bahane oluşturdu. Bu yasalar öyle baskıcı ki, burjuva hukukçuları bile OHAL'e benzetiyor.

Önümüzdeki seçimlerde oy kaybedeceğinden korkan AKP, her zaman en iyi yaptığı şeyi tekrar yapıyor: İnsanları korkutuyor, ayrıştırıyor ve yarattığı tedirginlikten nemalanmaya çalışıyor.

Kürt illerinde bitmeyen asker-polis şiddeti, islamcı şiddet devletin siyaseti. AKP, diğer hükümetler gibi bahane bulup “paralel” bağlayarak, eski dostunu dışlayarak, diğer tarikatların oylarının peşine düşüyor.

Kürt halkının sorunları, böyle bir siyaset ile çözülemez. Bölgede ölenler ve yaralananlar yine emekçiler ve yoksullar. Devlet ve sistem, önce bu ortamı yaratıp, sonra en insanlık dışı yöntemleri dayatıyor. Dayattıkları baskı, söyledikleri gibi kitlelerin güvenliği için değil, iktidarlarına karşı çıkacak olan Kürt ve Türk emekçiler için. (03.02.2015)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Angarya var!

Yağmur nedeniyle çalışmalar duruyor. İşçi arkadaşlar yağmur yağdığı günler sahada çalışmıyorlar. Ancak evlerine de gidemiyorlar. Tüm gün kahvede oturup beklemek zorundalar. Çünkü “şantiye şefi” öyle istiyor. Bizler de mesai bitene kadar, hiçbir işimiz olmasa da ofiste beklemek ve patronun angaryalarıyla uğraşmak zorundayız.

Patron kimseye haber vermeden “çim” getirtti. Böylece bu ayın hakedişine girsin ve belediyeden daha fazla para almak istedi. Çimi sermek için hiçbir hazırlık yapılmadığı gibi yağmur nedeniyle çalışmak da mümkün değildi. İşçiler çalışmakta çok zorlandı, ortalama bir haftada bitecek işi, bir günde yaptılar. Patron daha fazla kazansın diye biz emekçiler uğraşmak zorundayız.

Gıda

İş güvenliği sadece sözde, kazalar devam ediyor

Bu yılbaşı da tüm hafta tatil edilerek yıllık izinlerden kesinti yapıldı. Adet olduğu üzere işçilere iş güvenliği eğitimi verildi. Bir günlük eğitimde konuşma yapan genel koordinatör, geçen yıl, 72 iş kazası olduğunu, 198 iş günü kaybedildiğini, herkes için üzücü olan iş kazalarının bu yıl olmayacağına inandığını söyledi. “Siz de inanıyor musunuz?” diyerek, bizden olur almaya çalıştı. İlk başta, cılız bir “evet”

duyuldu, tekrarlattığında aynı cılız “evet” devam ettiği için üzerinde daha fazla duymayarak, başka konuya geçti. Irak, Ukrayna, Rusya ve Mısır'ın durumu nedeniyle gelirin %40 düştüğünü, çıkarılan 360 işçi sayısının 440'a çıkacağını, aksi taktirde 700-800 işçiyi çıkarmak zorunda kalabileceğini söyleyerek, işçiyi tehdit etti. Marketlerdeki her 100 üründen 30'nun kalitesinin düşük olduğunu belirterek, herkesin sorumluluk alıp dikkat etmesi gerektiğini ekledi.

Sorular kısmında işçiler; çalışma koşullarının ağırlığından, işçi azlığı nedeniyle işe yetişememekten, fazla mesailer nedeniyle aşırı yorgunluktan, makinelerin eskiliğinden, şeflerin aşırı üretim baskısından söz etti. Bir işçi de ücretlerin düşüklüğünü ekledi. Buna karşılık olarak, geçen sözleşmede %22 zam verildiği, bu yıl bir şey beklemememiz gerektiği söylendi.

Bu esnada üretim durdu ama depo çalışmaya devam etti. Depoda işe yeni başlayan bir işçi, çalıştırmayı bilmediğini söylediği halde şefin işten atmakla tehdit ederek ısrarla zorlamasıyla, bilmediği bir aracı kullandı. İşçi, korkuluklarla makine arasında sıkıştı ve bacakları parçalandı, götürüldüğü hastanede öldü. İşte size genel koordinatörün zaferi! Hani iş kazalarında hep işçiler hatalıydı? “Hadi hadi” düzeninden dolayı, Soma'da 301 işçi öldü, aynı düzen tüm fabrikalarda var!

Sözleşme sürecinde sendika, geri adım atmadı. Zaten işçiler istemiyor. 13 ocaktaki oturumda patron ilk yıl için %3 zam teklif etti. Sosyal yardımlarda artış yok, ikinci yıl sadece enflasyon oranında artış önerdi. İşçiler, tepkiyle karşıladı; sendikacılara “geri adım yok,

gerekirse grev” dediler. Ancak bürokratlar, işçileri bilinçsizlikle suçlayarak birliği ve morali bozmaya uğraştı. Bu da tutmayınca, 23 ocaktaki görüşmede seyyanen 270 lira+ %10 zam istedi. Atıkları geri adıma, “hakem heyetine iyi niyet gösterisi” olarak bahane buldular. İşçilerin buna da cevabı “geri adım yok, gerekirse grev” oldu. Şimdi 60 günlük bir zaman kaldı. Bu süre sonunda ya grev kararı ya da uzlaşma olmalı.

İyi bir ücret için hem sendikayı hem de patronu zorlamaya devam etmeliyiz. Bunun için sadece ağız birliği etmek yetmez, fiilen güç birliği de kurmalıyız. (Bir işçi, 01.02.15)

Korkarsak daha da korkuturlar

Çalıştık, emek verdik, fazla mesai yaptık, patronlara kazandırdık, kârlarına kâr kattık. Onlar da kendilerine yakışan bir yemek ziyafeti yaptılar, yöneticiler kazançlarını kutladı, yediler, içtiler. İşçiyi de ihmal etmediler, duvara bir yazı astılar; “hiç kusur yapmadınız, iyi çalıştınız, teşekkür ederiz” diye yazdılar.

Bizim teşekkürle ihtiyacımız yok, hakkımızı ve eşitlik istiyoruz. Bazı işçilere gizli pirim verilip ayırım yapılmasın. İşçiler, bu ayırımcılığı tartıştı, hak almanın tek yolu olan üretimi durdurmayı önerdik. Ancak işçiler, işten atılma korkusuyla, mücadeleyi göze alamadı. Haklılar, işsiz, boşta kalmak, zor. Herkes borçlu, günü gününe geçiniyor. İşte asıl bu nedenle bir şeyler yapmalıyız. Birlik olursak hiç kimse işinden olmaz, birlik olmaktan başka çaremiz yok. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Seçim süreci: Hayal satma yarışı başladı

Haziran'da yapılacak olan genel seçim süreci başladı. Başta cumhurbaşkanı ve AKP olmak üzere, tüm siyasi partilerin tutum ve açıklamaları, artık seçimi kazanmaya yönelik.

Seçimi kazanmak için gösterdikleri çaba, oy istedikleri kitlelerin sorunlarını çözmek için değil. Çözüyormuş gibi görünerek, irili ufaklı patronlara, patronlar düzenine hizmet etmek için. Hiçbir siyasi parti; iş kazalarının, hayat pahalılığının, işsizliğin gerçek nedenlerinden bahsetmeyecek. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin pahalılaşmasından, gıdadaki vurgundan, çöken binalardan yani kitlelerin gerçek sorunlarından söz açılmayacak. Açıldığında, gerçek nedenler ve kalıcı çözümler söylenmeyecek.

Erdoğan, tüm olanaklarını kullanarak, başkanlık sistemini gündemde tutmayı hedefliyor. Erdoğan, başbakanken, patronlar için kazanç olanaklarını, bir çeşit paylaşırma işi yapıyordu. Cumhurbaşkanı olarak, siyasi açıdan sınıf atladı ama bu yetkiyi yitirdi ve patronlara bu hizmeti başkanlık sistemiyle yeniden eline almak istiyor.

CHP ve MHP, AKP'nin kâr ve rant düzenini değil, cumhurbaşkanının veya başbakanın kendisini veya şu ya da bu konudaki siyasetlerini eleştiriyor. Hiçbir zaman, düzeni hedef yapmıyor, gerçek nedenleri ve emekçiler açısından gerekli çözümleri ileri sürmüyor.

Erdoğan'ın sarayının eleştirilecek çok yönü var: Yapıya harcanan toplam maliyet, 1 milyon 537.598 emekçinin bir

aylık ücretine denk olan 1 milyar 370 milyon lira! Net asgari ücretin 949 lira olduğu ülkede cumhurbaşkanı, servetin içinde yaşıyor. Üstelik Erdoğan, çok değil birkaç yıl önce, devrik lider Kaddafi'nin zengin yaşamını eleştiriyor ve Mısır yoksullarına selam gönderiyordu. Ne muazzam ikiyüzlülük!

Ak Saray'a harcanan para ile 400 yataklı, 14 hastane yapılabilirdi. Ama ne gerek var. Zira sigortalı hastalardan bile ek ücret adı altına soygun yapan özel hastaneler nasıl para kazansın!

Ak Saray sadece Erdoğan'ın gösteriş merakının ürünü değil. Türk patronların en büyük kazanç alanı inşaat iş kolu. Üstelik Türk patronların AKP iktidarı boyunca bu kadar zenginleşmesi de yine aynı iş kolu sayesinde. 1 milyar 370 milyon lira, onlarca inşaat firması arasına paylaştırıldı. Erdoğan her yaptığıyla, patronlara para kazandırmanın peşinde. Zaten bu toplumda en önemli şey patronların para kazanması!

Düzen partilerinin eleştirilerini gerçek nedenlere kadar ilerletmemelerinin nedeni,

savundukları düzeni hedef tahtasına oturtmak zorunda kalacaklarından.

CHP'li yöneticiler, grevi yasaklayan hükumeti eleştiriyor ama işçiye zam vermeyerek greve neden olan patronlara, grevin yasaklanması için başvuran MESS patronlarına tek söz etmiyor.

Gündemde tutulan bir tartışma da HDP'nin seçime parti olarak katılması. Eğer barajı aşıp meclise giremezse "çözüm" sürecinde sorun yaşanacağı ileri sürülüyor. Yıllardır süren çözüm sürecinde, Kürt tarafının

taleplerinden kaç tanesi kabul edildi ki? Özellikle son dönemde HDP'nin çözüme katkısı, hakları için mücadele eden Kürt kitlelerini durdurmaktan öteye gitmiyor. Mücadeleyi örgütleyip ilerletmek yerine, düzenin zor güçlerinden önce kitlelerin önüne dikilen bir parti, Kürt halkına ne verebilir?

Sonuç olarak seçim, toplumdan uzak, bir avuç çevrenin kendilerini belli bir süre için onaylatmasından başka bir işe yaramayacak. AKP'nin oylarını arttırması veya azaltması, hatta iktidarın değişmesi bile emekçilerin temel sorunlarda hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Ancak burjuvazi, son yıllarda olduğu gibi tüm taleplerini kolayca yerine getiren, emekçileri her yönden rıza ile baskı altında tutan, istikrarlı, güçlü bir hükumet ister. Seçimler, bugün esas olarak burjuvazinin düzeninin, kitlelere onaylatılmasından başka bir işe yaramıyor. (05.02.2015)

Uluslararası Gündem

Nijerya

Kitleler, Boko Haram katilleri ile ordu arasında sıkışmış durumda

İslamcı Boko Haram (Eğitim Haramdır) çeteleri, geçen Nisan ayında 220 liseli kız öğrenciyi kaçırmıştı. Bugüne kadar da onlardan haber alınamadı. Bu köktenci örgüt, Nijerya'nın kuzey doğusunda her gün terör havası estiriyor ve bu yılın başından itibaren katliamlar giderek daha da artıyor.

10 ve 11 Ocak hafta sonunda, Nijerya'nın kuzeyindeki bir pazarda, 25 kişi öldürüldü. Boko Haram, 10 yaşlarında kız çocuklarını, bellerine bomba asarak pazara gönderdi ve bombaları uzak mesafeden patlattı. Bu tüyler ürpertici cinayetler, tarikatın işlediği son cinayetler.

Bundan bir hafta önce bölgedeki 15'e yakın köye saldırı düzenlendi ve köy sakinleri katledildi. Baga kasabasında ise yüzlerce insan katledildi. Diğer kent sakinleri, Çat nehrini geçip kaçmak zorunda kaldı ve bu sırada bazıları boğularak öldü. Damaturu kenti de saldırıya uğradı ve orada da yüze yakın insan katledildi.

Kitleler, iki terör arasında sıkışmış durumda: Kitleler Boko Haram'dan korkuyor ama aynı zamanda Nijerya ordusundan da korkuyor. Kışlarına kapanmış bulunan ordu güçleri, dışarı çıktığında katliamlar yapıyor, öyle ki Boko Haram'dan çok farklı davranmıyorlar. Örneğin Nisan 2013'de ordu güçleri, bir askerin intikamını almak için

Baga'da 2 bin evi yaktı. Bu iki farklı güç iktidarı ele geçirmek veya korumak için birbirinin aynı terör yöntemlerini kullanıyor. Boko Haram hakimiyetini yaymak için şimdi komşu ülkeler olan Kamerun, Çat ve Nijer'deki yoksul bölgelerde de terör saldırıları başlattı.

Bu sözü edilen terör saldırılar, Afrika kıtasının, Güney Afrika ile birlikte en büyük ekonomisine sahip olan, petrol şirketleri cenneti ve büyük şirketlerin önemli yatırımları olan Nijerya'da yapılıyor. ABD ve Avrupa Birliği'nin büyük şirketlerinin hissedarları çok büyük kazançlar elde ediyor; Nijeryalı yöneticiler ve yerel ama cılız bir küçük burjuva tabakası da nemalanıyor: Ama kitleler sefalet içerisinde yaşıyor. Bu sefalet ülkenin kuzeyinde çok daha yaygın ve Boko Haram, bu sefalet ortamında büyüyor.

Boko Haram, 2002 yılında ortaya çıktı ve örgütün başını çeken kişi Şeriat kanunlarını öne sürerek, yoksul kitleler arasında büyümeye

başladı. Ama en önemli etken, yöneticilerin yolsuzluklarını ve muazzam petrol gelirlerinin gasp edilip, özellikle de kuzeydeki kitlelerin sefalet içerisinde bırakılmasını teşhir etmeleri oldu. Bu hareket en başından beri, siyasi çevreler ile karanlık ilişkilere girişti. Örneğin

kuzeydeki vali ve senatörler, seçimlerde bu tarikatın silahlı güçlerini kullanarak kendilerini seçtirdiler ve karşılığında Şeriat kanunlarını uygulayacakları sözünü verdiler. Hatta gerçek iktidarı ellerinde bulunduran generallerin bazıları, merkezi hükümetin bilgisi dahilinde, bu

olaya suç ortaklığı yaptı. Bugün artık ordu, tarikat ile başa çıkacak konumda değil. Askeri bütçe, ülkenin toplam bütçesinin %20'sine denk olmasına rağmen, her seviyedeki yolsuzluklar nedeniyle, Boko Haram'a karşı savaşan askerlere bu paranın sıfıra yakını ulaşabiliyor.

Yoksul kitlelerin ve emekçilerin can düşmanı olan İslamcı gurupların neler yapabileceklerini somut olarak Nijerya'da görmekteyiz. Ama bunların kökeninde emperyalizmin dünyayı talan etmesi ve ona hizmet eden kokuşmuş iktidarların varlıklarını sürdürebilmeleri için verdikleri destek yatıyor. LO (16.01.15)

Charlie Hebdo saldırısı ve Paris'te işlenen cinayetler

Cinayetler, kitleleri dehşete düşürdü. 10 ve 11 Ocak hafta sonu birkaç milyon kadın ve erkek isyan duygularını ifade ettiler. Ancak yöneticiler, ulusal birlik siyaseti iddialarıyla, buna el atarak kullanmak istiyor: Bu emekçiler için bir tuzak.

Evet katiller barbar: Charlie Hebdo hakaret etti bahanesiyle gazetecilerinin çoğunu katlettiler. Bu vesileyle bir temizlik işçisini ve birkaç polisi de katlettiler. 4 kişiyi de Yahudi oldukları için katlettiler. Bu katiller, sadece ifade özgürlüğü düşmanı değil, aynı zamanda tüm özgürlüklerin düşmanı ve bu sebeple de işçi sınıfının can düşmanları.

Katillere karşı, emekçilerin çıkarları temellerinde mücadele etmek gerekir. Çünkü farklı görüşlerin savunulması yasağını dayatmak isteyen şiddet, her şeyden önce sömürülenler sınıfına zarar verecek. Çünkü kökenleri, inançları veya milliyetleri ne olursa olsun, onların karşı koyma, örgütlenme ve haklarını talep etme eylemlerine karşı çıkacaktır. Örneğin 1990'lı yıllarda Cezayir'de, iç savaşta yaşananlar budur. Katiller, önce gazetecilere, sonra kadın haklarını savunanlara ve sonra da sendikacılara saldırdı.

Sözü edilen kişiler için din, her şeyden önce iktidara gelmek için bir araçtır. Onlar İslam dinini ve dini farklılıkları, kan dökerek bir uçurum yaratıp terör yöntemleri uygulayarak "cemaatin" tek temsilcileri olarak kendilerini dayatmak istiyorlar. Emekçiler, bu gibi diktatör heveslilerine karşı, bütün ülkelerin emekçilerinin tek bir cemaat olduklarını, yani sömürülenler olduklarını göstermeli.

Ulusal birlik için yapılan bütün çağrılar reddedilmeli. ABD hükümeti, 11 Eylül 2001 saldırılarının yarattığı tepkileri bahane olarak kullanıp önce Afganistan'a sonra da Irak'a karşı savaş açtı. Hollande da aynı şekilde, tepkileri kullanarak Mali, Orta Afrika ve Irak'a karşı yapılan askeri müdahaleleri haklı çıkarmaya çalışıyor. Hatta Hollande, teröre karşı mücadele bahaneleriyle şimdiden ileride yapılacak askeri maceraların gerekli olduğunu yutturmaya çalışıyor.

Bütün dünyada barbarlığı kim yayıyor? Ortadoğu ile Afrika'nın bazı bölgelerinde ve şimdi de Avrupa'da terör estiren Cihatçı çeteler gökten düşmedi. Bu çeteler, büyük güçlerin Libya, Irak gibi ülkelerde hakimiyetlerini dayatmak için uyguladıkları siyasetin ürünü.

Suikastların ardından "savaş başlamıştır" gibi laflar duyuyoruz. Fransa, zaten çok uzun zamandan beri savaşta. Filistin ve İsrail halkları yarım yüzyıldan beri savaşı yaşıyor!

Büyük güçler, kapitalist grupların çıkarlarını savunmak için devasa bölgeleri talan ediyor ve bombalıyor. Baskı altında tuttukları ülkelerde yoksulluğu, adaletsizliği ve tahammülsüzlüğü dayatıyorlar. İşte bugün yaşananlar, ekilmiş olan şiddet tohumlarının yansımaları. Çünkü barbar uygulamalar, barbarlığa yol açar. Barbarlığa karşı mücadele etmek için kapitalist topluma karşı mücadele etmek gerekir.

11 Ocak günü milyonlarca insan, özgürlük ve hoşgörü için yürüyüşlere katıldı. Ama Hollande, Valls (başbakan) ve Sarkozy ne anlatıyor? Onlara göre güvenlik önlemleri artırılmalı ve göçmenlere karşı daha da sıkı tedbirler

alınmalı. Daha da feci olanı; Ulusal Cephe'ye göre idam cezası uygulanmalı!

Terörist gruplar tarafından kullanılan pis katiller bahane edilerek taşralarda bir sürü göçmen kökenli genç taciz ediliyor, şüpheli muamelesi görüyor ve baskılara maruz kalıyor.

Gençler için gerekli olan daha çok cezaevi değil. Üstelik bu cezaevleri cihatçılar için insan devşirme yuvaları. Gençler için gerekli olan iş, eğitim ve herkese iyi bir gelecek.

Haklı duygular artık bir tarafa bırakılıp onların yerine bilinçli tutum alınmalı ve sınıf mücadelesi ekseninde hareket edilmeli. Çünkü emekçilere karşı olan, ölümcül bir süreç için gerekli zemin gittikçe büyüyor.

Terörizme karşı mücadele iddiaları öne sürülüp biz emekçileri demokrat geçinen, ama dünyayı yakıp kavuran, kan gölüne çeviren hükümetlerin peşine takmak istiyorlar. Hollande, 11 ocakta kitlelerin bir bölümünü Bongo gibi Afrikalı diktatörlerin veya İsrail Başbakanı Netanyahu gibi katillerin peşinden yürüttü. Bu olay Hollande'nin siyasetinin ne olduğunu çok iyi gösteriyor.

Evet bir tuzak olan bu ulusal ittifak kapanına düşmeyelim. Ne Hollande'nin, ne Sarkozy'nin ne de Le Pen'nin emekçiler adına konuşmasına fırsat vermeyelim!

Kökenimiz ne olursa olsun hepimiz emekçiyiz. Sömürülen, baskılara maruz kalan biz emekçiler, bizi sömürülenlere karşı tek bir sınıf olarak birlikte hareket etmeliyiz. Daha da önemlisi, insanlığı barbarlığa doğru sürüklemekte olan bu kapitalist düzene karşı çıkmalıyız. LO (12.01.2015)

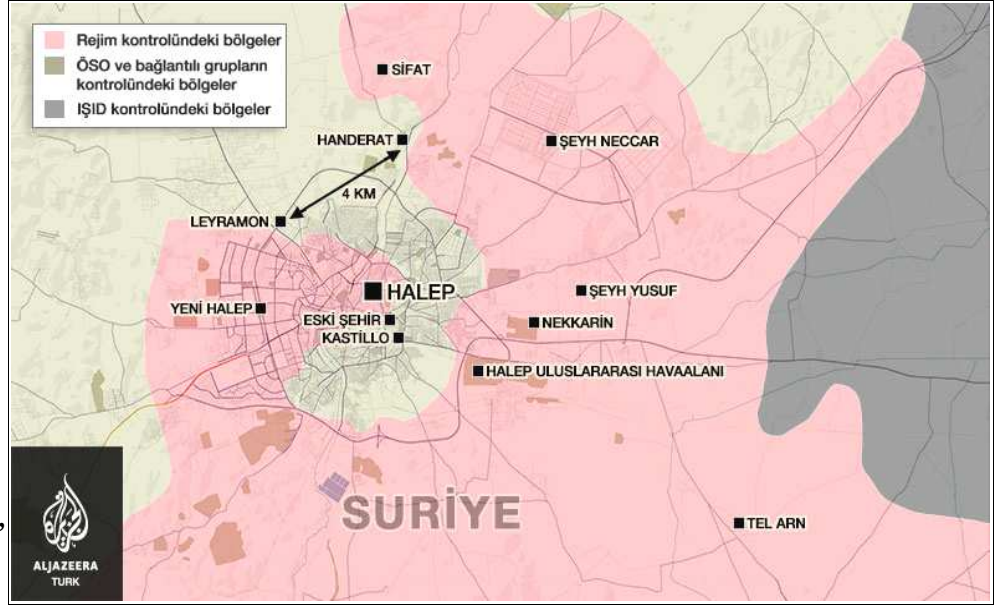
Irak - Suriye

Emperyalizm savaşı sürdürüyor

ABD öncülüğünde ve Fransa'nın da dahil olduğu emperyalist koalisyonu ait 21 ülke, 22 ocakta toplanıp IŞİD'e karşı savaş sürdürdüklerini ve bunun "uzun zaman sürüp zor" olacağını duyurdu.

İngiltere dış işleri bakanı Philip Hammond, IŞİD'in Irak'tan temizlenmesi için "en az bir veya iki yıl gerekecek" açıklamasını yaptı. ABD yöneticileri ise şimdi, IŞİD'in gücünü azaltmak için "yapılacak çok şey" olduğunu duyuruyor. Ama Obama'nın geçen 10 eylülde; "İslam devletinin belini hem Irak'ta hem de Levent'te kıracağız" gibi açıklamalar yapmasından bu yana, bir hayli zaman geçti.

ABD hava bombardımanlarının ardından Fransa da, 19 eylülünden itibaren hava bombardımanlarına başladı ve de Irak'a askeri güç gönderildi. Le Figaro gazetesi 3 bin ABD askerinin gönderildiğinden söz ediyor. Bu askeri güçlere Irak'ta bulunan özel şirketlere ait 35 bin paraları askeri ve de Bağdat'daki ABD elçiliğine bağlı olan 17 bin ABD askeri gücünü ve bir sürü askeri danışman ile Irak ordusuna eğitim veren askeri uzmanı eklemek gerek. ABD, 2011 yılında Irak'ta bulunan ordusunu resmen çekmiş olsa da, yine bölgede askeri

güçlerini bulundurmaya devam ediyor.

Bombardımanların başlamasından bu yana 6 ay geçmiş olmasa rağmen IŞİD yok edilmedi. 27 ocakta medya, Suriye ile Türkiye sınırında bulunan Kobani'nin Kürt savaşçıları tarafından yeniden ele geçirilmiş olmasını kutladı. Ama diğer yanda Suriye'nin yarısı ve Irak topraklarının üçte biri IŞİD'in ya direk veya ona bağlı olan milislerin işgali altında.

IŞİD kontrolü altında bulundurduğu bölgelerde feci bir diktatörlük uyguluyor. ABD'li bir uzman şunları aktardı: "Musul'da yaşayan insanlara kent dışına çıkma yasağı uygulanıyor. Eğer bu yasağa rağmen kent dışına çıkanlar olursa, o zaman İslam Devleti (yeni adıyla DAESH) bu kişilerin yakınlarını rehin alıyor ve birkaç gün veya bir hafta içerisinde kaçanlar geri dönmezse rehinelerin idam edilmesi gündeme geliyor."

Musul'a yakın Kerkük'te de İslamcılar terör nedeniyle evlerini terk etmiş olan onlarca aileyi rehin olarak tutuyor.

Bugün kitleler, bir yandan İslamcı milislerin uyguladığı terör ve keyfi uygulamaları diğer yandan ise emperyalist ordularının gelişi güzel yaptığı hava bombardımanları arasında sıkışmış durumda.

Bombardımanlar, iddia edildiği gibi hiç de isabetli değil. Bu nedenle de yapılan her bombardımanın ardından emperyalistlere düşman olan kişiler gidip İslamcı milislerin saflarına katılıyor.

Sürmekte olan ve sivil kitleleri vuran bu savaş, her geçen gün daha büyük bir barbarlığı getiriyor. Emperyalizmin Ortadoğu'da yürüttüğü savaşa hayır demeliyiz! LO (30.01.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Yunanistan'daki seçimlerin ardından

Syriza'nın seçim zaferi çok konuşuldu. Sağdan sola, örgüt ve çevreler ama özellikle de sol, gerçekten neler oluyor ve işçi sınıfı açısından ne anlama gelir ve sonuçları ne olabilir, yerine biz bundan ne gibi pay çıkarırız diye yaklaşıyor. Oysa emekçiler için esas olan, olayları sınıf temellerinde değerlendirip, hem Yunanistan hem Türkiye emekçilerinin ve hatta bütün Avrupa emekçilerinin çıkarları açısından bakmaktır. İşte aşağıdaki iki yazı, biri seçimden önce diğeri sonra, olaya bu açıdan yaklaşıyor.

Syriza ne vaat ediyor?

Yunanistan'da genel seçimin kararlaştırılmasından itibaren, sol birlik Syriza ve lideri Çıpras'ın seçimi kazanacağı ve bunun hem ülke hem de Avrupa ekonomisi hem için felaket olacağı, bir sürü siyasetçi tarafından söylendi.

Çıpras, insani krizi bitirme, en yoksul ailelere gıda, elektrik yardımı yapma ve de ücretsiz sağlık ve ulaşım hizmetleri verip, zaman içerisinde en düşük gelirleri iyileştirme sözü veriyor. Ek olarak: Banka hesaplarına ve evlerine el konan hem kişilere hem de küçük iş yerlerine çözüm getireceğini, borçların azaltılacağını; ücretliler için asgari ücreti 750 avroya çıkaracağını ve de kamu ile özel sektörde bir istihdam yaratma programı uygulayacağını söylüyor. Samaras hükümeti tarafından "gönderilen" memurların bir kısmı yeniden geri alınacak ama hepsi değil. Üstelik memur sayısını azaltmayacağına dair söz vermiyor. Çıpras, sadece

memurların durumunu "nesnel" olarak değerlendirme sözü veriyor.

Parayı nereden bulacak? Syriza lideri, mali oligarşiyi ödemeye zorlayacağını, vergi kaçakçılığına karşı mücadele edeceğini, büyük emlak servetlerine özel vergiler getireceğini; ek olarak "ekonomik suçları", akar-yakıt karaborsasını cezalandıracağını ve Avrupa Birliği'nin verdiği fonları, örneğin Mali İstikrar Fonlarını, daha iyi kullanacağını anlatıyor. Yani ortada dolaşan söylentilerin aksine Avrupa Birliği'nden hiç de ayrılmayı düşünmüyor.

Seçim kampanyası gereği olacak ki Syriza; "kamu borçlarının önemli bir bölümünü silmek ve de borç ödemelerinin zamana yayılmasını dayatmak gerekli" açıklamasını yapıyor. Onların deyimine göre borcun "yasal olanlarının" ödenmesi, Yunanistan ekonomisinin iyileşme oranlarına göre yapılmalıymış. Her şey "Avrupa ile anlaşma çerçevesinde" ve de Troyka'nın -üçlü yani Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin- memorandum yoluyla dayattığı kemer sıkma planları dahilinde, aşamalı olarak yapılacak.

Çıpras'ın ön gördüğü kararlar şu an iktidarda olan Antonios Samaras'ın sağcı Yeni Demokrasi hükümetine radikal görünüyor. Ancak bunların ileride, mali çevrelerin baskısı devreye girdiğinde, sadece seçim vaatleriyle sınırlı kalıp kalmayacağını görebiliriz. Bunu anlamak için yaşanan yakın örneklerle bir göz atmak yeterli.

Çıpras nutuklarında, "ekonomik liberalizme" ve "her yerde hüküm sürmekte olan pazara"

karşı çıksa da partisi Syriza, temel olarak karşı çıkmadıkları bu düzen çerçevesinde hükümet olmayı hedefliyor. Siyasetlerini uygulamak için seçmenlerden oy istemekle yetinmiyorlar. Mevcut güç dengesini değiştirebilecek olan kitlelere seslenip mali oligarşinin toplum üzerindeki hakimiyetine son vermesi için çağrıda bulunmuyor.

Bunun tam aksine, Syriza'nın seçim başarıları, siyasi alanda ön plana çıkmasından bu yana lideri Çıpras, siyasi ve ekonomik karar vericilere güvenilir olduklarını anlatmaya çalışıyor. Örneğin Çıpras, 2014'te patronlar örgütü SEV'in (bir nevi TÜSİAD) kongresine katılarak ulusal ekonominin çıkarları gereği patronlar ile partisi arasında iyi ilişkilerin gelişmesinin gerekli olduğunu savundu. Çıpras ek olarak, Londra ve Washington'a giderek liberal ekonomi çevreleriyle görüşerek, onları, "bazılarının iddia ettiği gibi tehlikeli olmadığına" ikna etmeye çalıştı. Financial Times'ın yazdığına göre bazı yatırımcılar onu "Syriza'nın geçmişte söylediklerine göre daha pragmatik" buldular! Çıpras görevlerini bilen biri olduğunu kanıtlamak için işi daha ileriye götürerek geçtiğimiz ağustosta, aşırı gerici Ortodoks Kilisesi yuvası olan Athos Dağı'nda birkaç gün geçirdi. Herhalde başbakan olabilmek için böyle bir özveriye gerek var!

Çıpras şunu iddia ediyor: "Syriza'nın zaferi, toplumu kurtarmak ve ülkemizi yeniden inşa etmek için büyük bir ulusal çabanın başlangıcı olacak." Yani sonuç itibarıyla Çıpras, işçi sınıfından daha çok kapitalist dünya liderlerine ve seçmenlere

sesleniyor. İşçi sınıfı, Yunan ve Avrupalı kapitalistlerin yıllardan beri istediği “ulusal çaba” konusunda, şimdiye kadar gerekenden çok fazlasını yaptı. Artık bedel ödeme sırası, Yunan ve Avrupalı kapitalistlerde. Ama bunu uygulamak için Çipras’a güvenilemez. LO (09.01.2015)

Seçim bitti, emekçiler mücadeleye devam etmeli

“Syriza, avroyu terk etme, yardıma son ve kaos”; Troyka’nın Yunan seçmenlerinin Syriza’ya oy vermesini engellemek için ileri sürdükleriydi. Ama bu tehdit para etmedi. Yunan halkı, bundan etkilendi. Yunan halkı, kitlesel bir şekilde radikal sola oy vererek kemer sıkma ve bedel ödeme siyasetini reddetti. Bu nedenle de gurur duyabilir.

2009 yılından bu yana Yunanlıların yaşam şartlarında bir çöküş yaşandı. İşsizlik üç katına çıktı, ücretler ve emekli aylıkları %10, 20, 30 seviyelerinde geriledi. Binlerce küçük esnaf iflas etti, sağlık hizmetlerinde çok büyük gerileme yaşandı, binlerce devlet memuru işten atıldı.

Gemi taşımacılığına bağlı birkaç yüz aile, toptancı ticaretine ve inşaat sektörüne bağlı aileler dışındaki bütün kitleler, bu krizden etkilendi. Mühendisler, kadrolu çalışanlar, işçiler, memurlar, herkes tensikatlardan, maaşların ve ücretlerin geç ödenmesinden ve kırpılmasından dolayı etkilendi. Günlük ihtiyaçlar bile normal bir şekilde karşılanamaz olduğundan yaşamaları alt üst oldu.

Bazı aileler, elektriksiz bir yaşama, bazıları ise sağlık sorunları yardım derneklerinin desteği sayesinde, bazıları ise karınlarını gıda ve yemek yardımlarıyla doyurmak zorunda. Kurtarma planları diye adlandırılan planlar, bankalara istedikleri güvenceleri

vermekle sınırlı kaldı ama Yunanistan, bir Üçüncü Dünya ülkesine dönüştü.

Beş yıl boyunca cehennem hayatı yaşayan kitleler, artık bedel ödemeye devam etmek istemiyor. Bu, hepimiz için bir ders ve ileri için bir umuttur.

Bugün umutlar, Syriza ve onun lideri Çipras’a yöneldi. Ama umutların gerçekleşmesi için iktidara gelenlerin vaatlerine inanmak yeterli mi? Kesinlikle hayır!

Bizler Fransa’da hayallere kapılıp vaatlere inanmanın ne kadar pahalıya mal olduğunu yaşayarak gördük. Çünkü yaşamakta olduğumuz moral bozukluğunun, siyasete sırt çevirip yoksul kitleler arasında aşırı sağcı demagoglara yönelişin nedeni, geçmişte Mitterrand, Jospin veya Hollande gibi palavracılardan ümit beklenmesi.

Yunanistan’da da emekçiler, böyle acı bir deneyim yaşadı. 2009’da Sosyalist Parti lideri Papandreu, “mali pazarların diktatörlüğüne son vermek” sözünü vermişti. Ama iktidara gelince ilk yaptığı iş, emekçilere büyük bedel olmasına rağmen, bankacılara verilecek paraların geciktirilmemesi oldu.

Tarih aynen tekerrür etmez ama geçmişte yapılan hatalardan kaçınmak gerek. Emekçilerin ihtiyacı olan umut değil, sınıf bilincidir.

Çipras, gemi sahipleri ve Ortodoks kilisesi dahil, zenginlere daha büyük bedel ödeteceği sözü verdi. Troyka ile borçların yeniden yapılandırılması sözünü de verdi. Şu anda herkes, mevcut borçların ödenmesinin mümkün olmadığını ve de uygulanan kemer sıkma siyasetlerinin çare olmayıp durumu daha da fecileştirdiğini kabul ediyor. Bu nedenle de Çipras, borç sahiplerinden belki de bazı iyileştirmeler elde edecek. Bir on milyar ile belki en yoksullara biraz iyileştirme getirebilecek.

Ama tüm bunlar, Yunanlıların yoksulluktan ve işsizlikten kurtulmalarını sağlayamayacak. Ne Yunanistan’da ne de her hangi bir başka ülkede kapitalistlerin kârına dokunmadan ne istihdam sahası açabiliriz, ne de ücret ve emeklilik aylıklarını arttırabiliriz.

İnsanlığa yakışır kamu hizmeti, sağlık ve eğitim hizmeti sağlayıp devamını güvence altına alabilmek için zenginlere bedel ödetmek gerekiyor.

Mucize diye bir şey yok. Köklerini söküp atmadan kemer sıkmaya son veremeyiz: Yani sömürüye, kâr düzenine ve kapitalistlerin iktidarına son vermek gerek. Syriza’nın yaptığı gibi, sorunu sadece yolsuzluklara bulaşmış, serseri kapitalistlerle sınırlamak, kendi kendimize köstek vurmaktır.

İnsanlığa yakışır bir 21’inci yüzyıl şartlarında yaşayabilmek için burjuvaziye ve mali çevrelere karşı amansız bir mücadele sürdürmek gerekir.

Bunun başarılı olabilmesi için emekçilerin hep birlikte ve bilinçli bir şekilde yürüteceği bir mücadele şart. Çünkü tüm insanlığın ihtiyaçlarını karşılamayı hedefleyen bir toplumu inşa edebilecek tek güç emekçilerde.

Syriza’nın böyle bir hedefi yok. Ama bu Yunan emekçilerinin hedefi olmalı. Zaten onlar bu isteklerini ileri sürmek için seçimleri beklemedi. Yunan emekçileri, yaşam koşullarını korumak için geçmişte defalarca kararlı bir şekilde mücadele etti. Onlar için dileğimiz, mücadeleye devam etmeleridir.

Seçimler fikirleri ifade etmeye yarar, ama kapitalistlere karşı güç dengelerini değiştiremez. Bunu gerçekleştirebilecek tek silah, tüm emekçiler için eylemler ve grevler. Kurtuluş Syriza’dan değil, sınıf mücadelesinden gelebilir. LO (30.01.2015)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Emperyalizme hizmet için ödenen bedeller

Batı dünyası için bir tehdit olarak algılanan SSCB ve komünizme karşı mücadele amacıyla, 4 Nisan 1949'da, 11 Avrupa ülkesi ile ABD arasında imzalanan Washington Antlaşması'yla, askeri bir birlik olan kısa adıyla NATO kuruldu.

Türkiye'nin o dönem kabul edilmeyen başvurusu, ancak emperyalizme iyi bir hizmet verdikten sonra, 8 Şubat 1952'de onaylandı. NATO'ya girişle birlikte, Türkiye kraldan çok kralcı kesilerek, kurduğu paktlarla, Batının, Ortadoğu'daki bir numaralı savunmacısı oldu.

Türkiye'nin NATO'ya alınmasında etken olan Kore savaşı, ulusal bağımsızlığı kazanmak isteyen kuzeydeki güçlerin, halkın desteğiyle, güneyi elinde tutan işbirlikçi güçlere karşı başlattığı savaşı. Kuzey'deki ulusal kurtuluşçu güçler, ilk birkaç gün içerisinde güneyi yenilgiye uğratmıştı. Ancak ABD emperyalizmi devreye girerek, 3 yıl sürecek bir katliam başlattı. Bu savaşta 2 milyon insan, yani Kore nüfusunun %20'si katledildi.

ABD, Afganistan'da, Irak'ta yaptığı gibi Birleşmiş Milletlerden Kore'ye müdahale kararı çıkarttırarak, Türkiye dahil 15 ülkenin askerini emperyalist saldırıya dahil etti. ABD, Ankara'dan 500 asker isterken, "şanımıza yakışmaz" diyen Menderes hükümeti, Ekim 1950'de Kore'ye 5.090 kişilik

bir tugay gönderdi. Hürriyet gazetesi manşetinde "Kore harbinde Amerikalılarla ortaklık kurduk. Onlar dolar ve silah, biz Mehmetçiğin kanını koyduk" diye övünerek yazmıştı.

Bu siyasetten, hem lafta hem de uygulamada fazla bir değişiklik olduğunu söylemek zor. Bugün de Türkiye askeri, Somali'den Afganistan'a

çatışmanın olduğu 20'den fazla bölgede emperyalist çıkarlar için ölüme gönderiliyor. Üstelik, insanı daha iyi yaşatmak için bilimsel araştırmalara para bulamayan hükümetler, insan öldürmek için hiçbir masraftan kaçınıyor.

Sözde gönüllülerden oluşturulan Kore tugayı, ileri çatışmalara katılmadı, Amerikan askerinin güvenli şekilde geri çekilmesinde görev aldı. Buna rağmen Kore Savaşı boyunca Türkiye toplam 741 ölü ve 2.147 yaralı, 234 tutsak ve 175 yitik (akıbeti belli olmayan) asker verdi. Kore'deki asker sayısı 1960'tan sonra azaltıldı ancak 1971'de tamamen geri çekildi.

Adnan Menderes hükümetinin, Mehmetçik kanıyla verdiği bu hizmet, Türkiye'nin 18 Şubat 1952'de Yunanistan ile birlikte NATO'ya alınmasını sağladı.

NATO üyeliğiyle emperyalizmin çıkarlarının Ortadoğu'da sürdürülmesi için 1950 ve 1960 yılları arasında Türkiye'nin izlediği politikalar, o dönem Ortadoğu ülkeleri (özellikle Mısır) ile olan ilişkileri bozdu. Batı'ya karşı bağımsızlık mücadelesi veren Ortadoğu ülkeleri tarafından hoş karşılanmadı. O dönem, Mısır'da ve bölgede emperyalizm karşıtlığı, Arap milliyetçiliği ve Arap birliği fikirleri yükselirken, Menderes hükümeti, tam tersi emperyalist devletlere ve siyasetlere yakınlaştı.

NATO'nun etkisi yıllar içinde arttı. 1966'da, NATO'ya ait haber alma tesislerinin sayısı 112'ydi. Türkiye'de 35 kilometrekarelik alan NATO'nun denetiminde olup bakanlar dahil Türk yetkililerin, NATO komutasından izinsiz girmesi yasaktı. 1976 ve 1980'de darbe sonrasında imzalanan anlaşmalarla 12 askeri üssün NATO adına ABD tarafından 5 yıllığına kullanılmasına karar verildi. Bu anlaşma, ABD'nin talebi doğrultusunda halen yürürlükte.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound